

faar Lejlighed til at gjøre Propaganda for det, der er deres eget, for den „evig-kvindelige“ Livsbetragtning. — Men det vil vare en Stund, inden vi naar saa vidt!

Følles for Dagmartheatrets tre Kvindeskuespil er Valget af Indhold: de beskæftiger sig alle med Forholdet mellem Mand og Kvinde. — Ordet taget i snævrere Forstand — med „Lighedskravet“, „Handske-spørgsmaalet“, eller hvad man nu vil kalde det, og til Dels med hele Kvindesagen, og beskæftiger sig med dem paa samme Maade, idet de alle tre betegner en Reaktion imod hele den Bevægelse, som Bjørnsons „En Handske“ rejste.

Aftenen før — højrærmest til Kategorien, „Læsedramer“; det gør ikke synderlig Virkning paa Scenen; der ræsonneres for meget og handles for lidt. Saa har det jo ogsaa det Uheld at være en „Iliade efter Homer“; det Problem, der rejses: Er Mandens Fordring til Kvindens Renhed for Ægteskabet berettiget? er forlængst rejst i E. Brandes. Et Besøg og med en helt anden Kraft. Fru Juel-Hansen har ikke som Brandes haft Mod til at lade den unge Brud have begaaet et virkeligt Fejltrin — hun var hemmelig viet til den Mand, hun havde tilhørt — og dette brækker Spidsen af Problemet; thi en Apologi for Enkers andet Ægteskab turde vist være overflødig.

Den Kjærlighed — har vi allerede omtalt,*) det bærer ubetinget Prisen af de tre, og naar det gode Lystspils Maal „at komme Folk til at le.“ Dets Satire sigter ganske vist paa adskilligt, som efter vor Mening ikke fortjener Satire, men skildrer ogsaa fint og dygtigt adskillig Latterlighed hos Kvindesagskvinderne, har blandt andet en ypperlig Skildring af et moderne Kvindeforhold, — en Art Forhold, der er typiske for Tiden og venter paa og trænger til Skildring i Literaturen, baade til Satirens hvasse Svøbe og Forstaaelsens hjælpende Haand.

Et Sølvbryllup træder ikke saa lidt i Skygge for Den Kjærlighed paa det Punkt, der særlig æsker til Sammenligning: Skildringen af Kvindesagsdamerne. Ved denne Skildring har Fru Gad begaaet en af de Fejl, man mindst tilgiver en Forfatter, der vil holde Speilet op for sin Samtid: hun har villet skildre noget, hun ikke havde nøje Kendskab til, og er derfor kommen til at skabe Karrikaturer i Steden for Mennesker. Hvor Fru Leffler med sikker Haand tegner os tre-fire Typer, som vi helt ud maa vedkjende os, giver Fru Gad os en karrikeret Centrumsfigur og et Par helt upersonligt holdte Bifigurer, der nærmest spiller „Korets“ Rolle. Hele Skildringen af disse Mennesker er grell, uden Nuancer, og derfor usand.

Og dette falder saa meget stærkere i Øjnene som Stykket — foruden meget Stof til god Menneskeskildring i Hr. og Fru Selby — har en Figur saa sand, saa fint og skarpt formet, at den slaar os som noget mesterligt, noget genialt. Det er Sypigen. Der er i denne beskedne Pige, som gaar helt op i sit Arbejde, aldrig spilder en Tanke paa sin egen triste Skæbne, men røres saa let som et Barn ved Tanken om sin unge „fixe“ Søsters Vanheld, skabt en helt ny Type i vor dra-

*) Se »Kvinden og Samf.« 1890 S. 135